

KETT- PEDAGÓGIA

MTA-PPHF Valláspedagógiai Szakmódszertani kutatócsoport

FÜGEFA MŰHELY

TEREMTÉS

Miklya-Luzsányi Ildikó meséje alapján
a foglalkozást tervezte: Siposné Antal Tímea
fugefamuhley.hu, www.franz-kett.de; www.pphf.hu

Kerek sötét kendőt terítünk a padlóra, a gyerekek körben foglalnak helyett.

Lekapcsoljuk a villanyt és megkérjük, hogy hunyják be a szemüket és takarják is el a tenyerükkel.
Messzire utazunk....a világ kezdetének idejére....

Történet: **“Hét szuper nap”** (Miklya-Luzsányi: Beszélgető Biblia)

Hunyd be a szemed! Jó szorosan. De ne kukucskálj! Legjobb, ha a tenyereddel is eltakarod.

Mit láatsz? Semmit? Hát, nem egészen. Először a sötétet látod. Aztán, ha vársz egy kicsit, villódzni kezd valami.

Valamikor réges-régen, a világ kezdetén sokkal sötétebb volt ennél. Sőt, még a sötétnél is sötétebb. Tényleg nem lehetett látni semmit. De akkoriban még nem nézelődött senki sehová. Mert nem volt még semmi és senki Istenen kívül. Csak a nagyon sötét.

Akkor megszólalt Isten:

– Legyen világos!

Megkérjük a gyerekeket, hogy nyissák ki a szemüket, közben egy fényes sárga vagy arany színű kendőt terítünk a sötét kendő egyik felére.

Felkapcsoljuk a villanyt.

Képzeld! Világos lett azonnal! Mert Istennek engedelmeskedik a sötét és világos, mint neked a lámpa. Ha felkapcsolod a villanyt, világos lesz rögtön a legsötétebb szobában is. De Istennek nem kellett lámpa megizzó, még kapcsoló sem. Csak szólt, és világos lett.

Mit gondolsz, hogy nevezte el Isten a világot? Nappalnak.

És a sötétet? Éjszakának.

Így lett nappal és éjszaka. Így lett este és reggel. Hopp... már el is telt a világ legelső napja.

Mozdulatokkal eljátsszuk, hogy megint este lett, lefekszünk (kezünkre hajtjuk a fejünket, behunyjuk a szemünket), majd újra reggel lett, megdörzsöljük a szemünket, kinyitjuk, nyújtózunk egyet.

Jó volt a nappal, és jó volt az éjszaka is. De Isten úgy gondolta, csak kellene még valami...

„Ó, persze! Legyen ég és föld! És legyen tenger meg folyó, és persze legyenek nagy szárazföldek is! – gondolta Isten. – De ne siessünk” – gondolta tovább.

– Legyen ég, és legyen a föld alatta – mondta Isten.

Ezzel telt el a világ második napja.

A gyerekek segítségével világoskék és barna kendőt teszünk le.
Minden nap végén eljártsszuk az estét és a reggelt.

Volt már föld, de még nem látszott belőle semmi. Mindent víz borította. Akkor azt mondta Isten:

– Gyűljenek egy helyre a vizek! Az lesz a tenger. Legyen a többi száraz. Az lesz a föld.

Sötétkék kendőből formázzuk a vizet, gondosan elválasztjuk a barna föld-kendőktől.

És látta Isten, milyen jó hely ez a föld. Kedvet kapott hát a munkához.

– Növesszen a föld növényeket! – mondta.

Virágokat, fákat, leveleket formázhatnak a gyerekek és elhelyezik a képen.
Megnevezünk minél több növényt. Kinek melyik a kedvence?

Nőttek a füvek, a virágok. Vadbúza, ibolya, százszorszép. Nőttek a fák is. Gesztenye, fenyő, pálma. Mandula, körte, alma. És még annyi virág meg gyümölcs, hogy föl se tudnám sorolni. Az is, ami a te kedvenced.

Mikor este lett, Isten azt gondolta, hogy jól telt el ez a harmadik nap is.

Estét és reggelt játszunk.

Sokat dolgozott, mégsem aludt el. Ő nem szokott aludni. Nézte az eget. Sötét volt.

„Kellenének világító testek az égre – gondolta. – Olyanok, amik éjszaka világítanak. Jó sok kellene belőlük, mert éjszaka sötét van. Nappalra meg kellene egy jó nagy. Hogy melegítsen és világítson.”

Másnap Isten szólt, és megjelentek a világító testek az égen. Éjszakára sok kicsi csillag, s egy nagyobb, a Hold. Nappalra egy még nagyobb, fényesebb, a Nap. Egyik szebben ragyogott, mint a másik!

Arany korongot adunk körbe, a gyerekek kézről kézre adják, a fejük felé emelve, majd amikor körbeért, leteszi az eget jelképező kék kendőre.

Gyöngyökből, pálcikákból csillagokat és holdat alkotunk, esetleg kartoncsillagokat teszünk le.

„De jó – gondolta Isten. – Még a jónál is jobb.”

Így telt el a negyedik nap.

De ne hidd, hogy megelegedett ennyivel. Mert mit ér a víz, ha nincsenek benne állatok? Csigák, kagylók, halak. És az égbolt, ha nem repülhetik be a madarak? Sasok, fecskék, gólyák. Meg persze kolibrik, pintyek, verebek is.

Isten szólt, és jöttek az állatok. Megtelt velük a tenger és a levegő az ötödik napon.

Kisméretű plüssállatokat adunk a gyerekek kezébe, nekik kell megtalálniuk az állatok élőhelyét és elhelyezni őket égen vagy vízben.

Eljátsszunk néhány állatot: mozgását, hangját.

Este és reggel.

Ha egyszer elkezdte, másnap folytatta is. Szólt Isten, és jöttek tovább az állatok, benépesítették a szárazföldet. Medvék, zebrák, oroszlánok, mókusok. Kicsik és nagyok. Olyan kicsik is, hogy ki se látszottak a fűből. Mint a szöcske vagy a bolha. Teremtett Isten magas állatokat is, hogy nyugodtan tudjanak legelészni a fák koronái között. Fürgéket is, melyek úgy szökellnek, hogy huss! Észre se veszed, hogy itt voltak. Lassú állatot, amelyik arra is lusta, hogy átmászon egyik fáról a másikra. Teremtett vicces állatokat és szomorú állatokat. Foltosakat és csíkosakat. Még olyanokat, amelyeknek jó puha a szőrük. Olyanokat is, amelyek páncélt hordanak. Így lettek zsiráfok, zergék, lajhárok, majmok és nyulak meg rinocéroszok. Ó, rengetegféle állatot teremtett Isten! De valami még mindig hiányzott. Kitaláld?

Hát persze! Az ember.

További állatokkal népesítjük be a földet.

Eljátsszunk néhány állatot: mozgását, hangját.

Este és reggel.

Ember-bábukat veszünk elő, bemutatjuk, körbeadjuk: egy férfit és egy nőt ábrázoló bábút.

A hatodik nap végén Isten megteremtette az embert. Nem is akárhogy! A saját képmására teremtette meg. Alkotott egy férfit, és alkotott egy nőt. Azt mondta az első emberpárnak:

– Nézzetek szét, milyen szép helyet készítettem nektek. Tiétek ez a föld, vigyázzatok rá nagyon!

Körbeviszük a két bábút, hogy “nézzenek körül” és mi is megcsodáljuk, amit alkottunk.

Este és reggel.

Így lett este, és így lett reggel. És látta Isten, hogy amit alkotott, az mind-mind jó. A jónál is jobb. Egyenesen szuper! Nagyon meg volt elégedve a munkájával. Úgyhogy a hetedik napon nem dolgozott. Megpihent inkább. Mert dolgozni jó nagyon, de annál is jobb pihenni a jól végzett munka után.

Egy nagy szívet teszünk az egész kép közepébe: Isten szeretetből és szeretetre teremtette a világot.

Mi is ebben a szép világban élünk.

Minden gyerek kap egy filclapot, amire kis tárgyakból saját magát megjelenítheti a nagy kép körül.

Befejezés

Megköszönjük Istennek ezt a sok szépséget: mindenki választ kedvére teremtményeket, amikért hangosan hálát mond.

Függőcska
Műhely